

[Poul Møller.]

under uddannelsen, en vis skattelettelse ville man overhovedet ikke diskutere, ikke gå ind i en realitetsbehandling af.

På ét område opfyldte man oppositionens ønske, men man gjorde det ikke efter oppositionens forslag; man gjorde det ikke her i tinget; man gjorde det først, da det indgik som et led i en konflikt, som regeringen måtte se at få ud af verden; det var med hensyn til landbrugets ejendomsskatter. Man gik ikke så langt, som vi ønskede, og det, man gjorde, gjorde man først, da man var bragt ud i en tvangssituation. Så længe man søgte en parlamentarisk forhandling i tinget med den høje regering om ejendomsskatternes afvikling, var der ikke tale om nogen forhandling på grundlag af oppositionspartiernes forslag eller om de tilbud, som man senere kunne give uden om tingets medlemmer til organisationer, der ikke var parlamentariske. Jeg tror, at det er farligt, at en regering forholder sig sådan over for en opposition.

Skattendvalget: vore tanker og forslag om opsparing havde ingen interesse, skønt man så, hvilken inflationskrise man arbejdede sig ind i.

Boliglovene: ingen forhandling om vore synspunkter.

Og nu til sidst så man det, der efter min mening er det farligste og det mest karakteristiske for den situation, vi befinder os i, nemlig at regeringen kommer forud forpligtet til folketinget og forhindrer en fri forhandling om lovforslag her i tinget. Man gør tinget til en bekræftelsesmaskine, der bare har at sige ja eller nej til regeringens forslag, hvori ændringer ikke kan gennemføres. Jeg anser det for meget farligt at bringe folketinget i den situation, vi altså var i med hensyn til landbrugslovene; skønt forstandige medlemmer af socialdemokratiet ikke lå nær så fjernt fra vore synspunkter, som afstemningen kom til at vise, og skønt man i udvalget godt kunne være nået, tror jeg, til et forlig om en eller anden landbrugsordning, følte man sig til syvende og sidst bundet af, at den høje regering havde forpligtet sig over for organisationer, som ikke er fremgået af et folketingsvalg, ikke hører ind under grundloven, således at der ikke kunne rettes noget uden disse organisationers samtykke.

Med hensyn til problemerne om de islandske håndskrifter ser man akkurat det samme. Her er det ikke en organisation, men her har man bundet sig i et dansk anliggende. Man har fremhævet, at det var udelukkende et dansk anliggende, at man ville give en gave, men man har bundet sig til gavens omfang og størrelse og den måde, hvorpå gaven skal tilstilles, inden man går til folketinget og fremsætter lovforslag, således at realitetsændringer ikke kan foretages under udvalgsarbejdet.

Med hensyn til SAS: i fjor, da der var problemer med landingsrettighederne for SAS i Tyskland, kunne man drøfte det i det udenrigspolitiske nævn; men da SAS's finansielle krise opstod og den høje regering indledte forhandlinger med den norske og svenske regering, omtalte man overhovedet ikke denne sag i det udenrigspolitiske nævn, men kom i stedet med en færdig ordning, som man havde forpligtet sig til over for Norge og Sverige, en ordning, hvori folketingsudvalget ikke kunne foretage ændringer.

Det er meget farligt for folketinget, at regeringen på denne måde på forhånd binder os til et resultat, et resultat, som man har forhandlet sig til rette om med fremmede lande uden om den parlamentariske organisation.

Hver gang landets økonomi bringes i vanskeligheder, tales der om koordinering, om en samordning af de økonomiske kræfter, og det er naturligvis en tale, man må lytte til med interesse; men jeg vil gerne sige her, at vi ønsker ikke, at der skabes et eller andet koordineringsinstitut, hvis politik folketinget derefter har at følge, men vi ser meget gerne, at den økonomiske politik koordineres dér, hvor den bør samordnes, nemlig i folketinget; det er det, vælgerne har valgt til at samordne den økonomiske politik. Folketinget bør og skal ikke underkaste sig et eller andet institut. Det er her, der skal forhandles; det er her, der skal samarbejdes, og dette er muligt. Når vi ikke kan samarbejde, når vi ikke kan blive enige, er det her, afgørelsen må træffes af et flertal, men det kan ikke være rigtigt, at der i dette ting kun skal finde den formelle bekræftelse sted af det, regeringen er blevet enig med andre om.

Jeg henstiller derfor så alvorligt, som jeg